

Chương thứ 31

TÂM KIÊM

- **N**hư Bằng sao không đi cùng với Thiên Tổng tôn giá mà lại đến Kim

Đỉnh Tự một mình ?

Nàng nhìn Thiếu Hoa :

- Bởi Như Bằng biết Thiếu Hoa công tử sẽ đến Kim Đỉnh Tự.
- Thiếu Hoa đến thì đến, có gì khiến Như Bằng hỏi hả như vậy ?
- Như Bằng biết Thiếu Hoa đến Kim Đỉnh Tự để cản Tam Nguyên Chân Tử.

Thiếu Hoa gật đầu :

- Đúng là tại hạ có ý đó. Nhưng đáng ra Như Bằng cô nương không nên đến Kim Đỉnh Tự mới đúng. Bởi dù sao Như Bằng cô nương cũng đã có thân châu của Tuệ Giác đại lão hòa thượng rồi. Giờ thì Thiếu Hoa lẫn Như Bằng cô nương đều rơi vào tình thế hiểm nghèo này.

Như Bằng buông tiếng thở dài :

- Như Bằng không ngờ Cuồng Tà Du Hạo Nhiên lại bất ngờ xuất hiện ở đây nên Như Bằng không nghĩ ra cách đối phó.

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Vậy bây giờ Như Bằng cô nương tính toán sao đây ?

Nàng nhìn Thiếu Hoa :

- Như Bằng nghĩ công tử có cách đối phó với tình huống này. Thú thật, Như Bằng đã bị Cuồng Tà dùng Vô Minh Chỉ Pháp bế huyệt theo cách của y, ta không thể giải huyệt được.

Thiếu Hoa mỉm cười nhìn nàng :

- Như Bằng cô nương tin vào Thiếu Hoa, nhưng ngược lại, Thiếu Hoa tin vào Như Bằng cô nương. Nếu như Như Bằng cô nương không có cách gì thì sau ba canh giờ đại họa sẽ chụp đến Thiếu Hoa và Như Bằng cô nương.

Như Bằng nghiêm mặt :

- Thế khi nãy Thiếu Hoa công tử đã nói gì với Cuồng Tà Du Hạo Nhiên ?

Chàng nhìn vào mắt Như Bằng :

- Nói gì ư ? Chẳng qua tại hạ muốn kéo dài thời gian để tìm cách đối phó với Du Hạo Nhiên thôi. Thiếu Hoa đâu muốn nhận cái chết như Tuệ Giác đại lão hòa thượng và cũng không muốn thấy Như Bằng cô nương chết đau đớn.

Thở hắt ra một tiếng, Thiếu Hoa nói tiếp :

- Như Bằng có muốn chết như Tuệ Giác đại lão hòa thượng không ?
- Chết Như Bằng không sợ nhưng sợ mình chưa làm xong những việc cần phải làm ở cõi dương thế này.

- Lúc nào cô nương cũng nghĩ đến sự trả thù trả hận.

- Công tử cũng cùng mục đích với Như Băng kia mà. Sao cứ đắn đo với hành động của Như Băng ?

Thiếu Hoa nhướng mày :

- Tại hạ đâu có đắn đo gì. Thiếu Hoa và Như Băng là hai người khác nhau. Thiếu Hoa cũng có cách hành xử của riêng mình, không giống Như Băng cô nương.

Thiếu Hoa nhìn sâu vào mắt nàng :

- Như Băng cô nương biết Thiếu Hoa nói gì với Cuồng Tà Du Hạo Nhiên để y cho tại hạ được ba canh giờ sống sót không ?

Như Băng lắc đầu :

- Như Băng không nghe.

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Thiếu Hoa nói với y, Như Băng cô nương là một dâm nữ hơn cả Uyên Ương Hồ Điệp Mã Trân Trân nữa. Như Băng lại đẹp hơn Mã Trân Trân, thế sao Cuồng Tà tôn giá không tận hưởng những gì trời ban cho mình rồi giết cũng không muộn. Huống chi có thể dùng Như Băng như một nô nữ hầu hạ phục vụ tôn giá.

Sắc diện Như Băng thẹn chín :

- Ngươi...

Thiếu Hoa khoác tay :

- Như Băng cô nương đừng giận... Nếu như Thiếu Hoa không nói vậy thì nhất định Cuồng Tà tôn giá đâu để cho tại hạ và cô nương có ba canh giờ suy ngẫm cách đối phó y.

- Như Băng chẳng nghĩ cách đối phó gì đâu.

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Ấy... Thế mà Thiếu Hoa biết cô nương có cách nên mới đòi hỏi Cuồng Tà cho ba canh giờ.

Như Băng lắc đầu :

- Đó là suy nghĩ của công tử, chứ tuyệt nhiên Như Băng chẳng có cách gì.

Thiếu Hoa ve cằm nhìn nàng nói :

- Tại hạ nói có là có mà. Nếu không có thì cũng được ba canh giờ kỳ vọng Trương Thiên Tổng tôn giá xuất hiện.

Nàng lắc đầu :

- Thiếu Hoa công tử đừng hy vọng vào Thiên Tổng.

- Sao lại không hy vọng vào Thiên Tổng tôn giá. Thiếu Hoa nghĩ Thiên Tổng tôn giá là một kẻ si tình, nếu không muôn nói là một kẻ điên tình.

Nhất định Thiên Tổng tôn giá sẽ đến giải cứu cho Như Băng cô nương.

Giải cứu cho Như Băng cô nương tất sẽ giải cứu luôn cho Thiếu Hoa. Dù sao thì Thiếu Hoa cũng cứu Thiên Tổng tôn giá một lần.

Nàng lắc đầu :

- Thiếu Hoa đừng mộng tưởng.

- Thế sao Như Băng cho rằng Thiếu Hoa mộng tưởng. Bộ Thiên Tống tôn giá không còn yêu Như Băng cô nương, không còn là kiếm thủ điên tình à ?

Nàng buông tiếng thở dài :

- Thiên Tống không đi cùng với Như Băng, bởi vì y còn phải hóa giải điệp phần của Mã Trân Trân.

Thiếu Hoa cau mày :

- Hóa ra là vậy. Nếu như Thiên Tống không đến, Như Băng có thể dùng những viên chuyển luân thần châu chuộc mạng cô nương và Thiếu Hoa.

Như Băng lắc đầu :

- Ngay cả nằm mơ ta cũng không nghĩ đến điều đó.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Thiếu Hoa :

- Công tử khờ lắm... Trao những viên thần châu kia cho Cuồng Tà... Y sẽ tha cho công tử và Như Băng sao ?

Nàng lắc đầu :

- Không có chuyện đó đâu.

- Thiếu Hoa cũng nghĩ như vậy.

- Công tử nghĩ như vậy sao còn muốn Như Băng trao những viên thần châu cho Cuồng Tà Du Hạo Nhiên, một con người bại hoại đến độ được giới võ lâm ban cho cái danh Cuồng Tà ?

- Nếu không trao những viên chuyển luân thần châu cho Cuồng Tà Du Hạo Nhiên thì cả hai... Thiếu Hoa và Như Băng cô nương khó thoát được cái chết thê thảm... Như Băng biết điều đó chứ ?

Như Băng gật đầu :

- Biết.

Thiếu Hoa gượng cười rồi nói :

- Như Băng biết mà vẫn cứ lao đầu vào cái chết. Như Băng xem thường những đối thủ của mình quá.

- Như Băng có một cách để hóa giải tình huống này thành phúc.

Thiếu Hoa chấp tay sau lưng, lờm lờm :

- Thiếu Hoa biết ngay mà. Thế nào Như Băng cũng có cách hóa giải tình huống nguy hiểm này.

- Công tử võ đoán...

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Không võ đoán mà tin chắc như vậy.

- Sao công tử tin ?

- Bởi Thiên Tống tôn giá không đi cùng với cô nương thì chắc chắn trong người của Như Băng cô nương có viên chuyển luân Tỳ độc châu của Quách tôn giá.

Nàng sững sờ nhìn Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa nói :

- Thiếu Hoa nói đúng chứ ?

- Sao công tử biết Như Băng có đem theo viên chuyển luân Tỳ độc châu ?
Như Băng cô nương đã hứa với Thiếu Hoa sẽ tìm Quách Trữ tôn giá mượn Tỳ độc châu giúp Thiếu Hoa giải độc Hủy Cốt Tán kia mà.

- Như Băng vẫn có thể quên lời nói đó, và thậm chí Quách Trữ không cho Như Băng mượn.

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Tại hạ hoàn toàn không tin hai điều đó xảy ra. Thứ nhất, một khi Như Băng cô nương mở lời thì Quách Trữ tôn giá sẽ không bao giờ từ chối.

Nàng gần giọng hỏi :

- Tại sao ?

- Bởi Quách Trữ tôn giá có ý định hợp nhất xâu chuỗi chuyển luân.

Thiếu Hoa đổi giọng trang trọng nói :

- Thiếu Hoa mạn phép hỏi Như Băng...

- Như Băng đang nghe Thiếu Hoa hỏi đây.

- Tất cả những người có chuyển luân thần châu tẩy đều là kẻ thù của Như Băng... Có sao riêng chỉ có Quách Trữ tôn giá lại không phải là kẻ thù của Như Băng khi Quách tôn giá cũng sở hữu một viên thần châu ?

Như Băng mỉm cười :

- Đó phải chăng là sự tò mò của Thiếu Hoa công tử ?

Thiếu Hoa gật đầu :

- Thiếu Hoa được phép tò mò chứ ?

Như Băng nhìn chàng điểm nụ cười mỉm rồi lắc đầu nói :

- Nếu công tử tò mò muốn biết thì Như Băng chỉ khuyên công tử đừng nên tò mò. Như Băng không nói cho công tử biết đâu... Như Băng nói thật đó.

Vì đó là cái riêng, rất riêng của Như Băng và Quách Trữ.

Thiếu Hoa lắc đầu thở dài :

- Thiếu Hoa thất vọng quá.

- Ít ra công tử cũng phải nên biết sự thất vọng như thế nào. Nhưng sự thất vọng này chẳng tác hại gì đến công tử... Bởi vì chỉ là sự thất vọng do công tử tò mò quá thôi.

Thiếu Hoa đành chịu vậy.

Như Băng nghiêm giọng nói :

- Lúc này công tử hãy quên đi những thắc mắc của mình mà nghĩ đến thực tại có hơn không. Thực tại của Như Băng và công tử chỉ như mảnh treo chuông. Chúng ta không còn nhiều thời khắc để giải bày những sự tò mò của mình.

Vậy là Như Băng thừa nhận mình có viên Tỳ độc chuyển luân thần châu.

Như Băng gật đầu :

- Như Băng có.

Nàng nghiêm giọng nói tiếp :

- Nhưng trước khi trao Tỳ độc chuyển luân thần châu, Như Băng muốn biết công tử thật ra là ai ?

Thiếu Hoa nhướng mày :

- Đến lượt Như Băng cô nương tò mò rồi đó.

Thiếu Hoa nhún vai :

- Chúng ta không còn thời gian lý giải những câu hỏi tò mò của mình.

- Công tử không muốn trả lời Như Băng ?

- Cũng như cô nương không muốn trả lời Thiếu Hoa.

- Sau này Như Băng sẽ nói.

- Sau này tại hạ sẽ nói.

Nàng lắc đầu :

- Công tử đã làm Như Băng thất vọng.

- Thì Thiếu Hoa cũng từng thất vọng về Như Băng.

Chàng cười khẩy rồi nói tiếp :

- Nói gì thì nói, nếu Như Băng không giải độc cho Thiếu Hoa thì xem như mọi chuyện đều kết thúc ở đây. Chắc chắn Như Băng cô nương không muốn kết cục có lợi cho Cuồng Tà Du Hạo Nhiên. Dù sao thì y cũng là kẻ thù của Như Băng, còn Thiếu Hoa chỉ là kẻ tò mò.

Nhìn vào mặt chàng, Như Băng gật đầu :

- Đúng...

Nàng vừa nói vừa lột chiếc mũ trùm đầu, rồi lấy viên Ty độc chuyển luân thân châu trong búi tóc, đặt viên chuyển luân thân châu vào tay Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa hãy cầm lấy... Như Băng kỳ vọng vào công tử.

- Xem chừng Như Băng cô nương từng trải trên giang hồ, có thể không chế được cả Thiên Tổng tôn giá nhưng lại là người nhẹ dạ tin người đó.

Nàng thờ thần với câu nói này của Thiếu Hoa. Như Băng miễn cưỡng nói :

- Như Băng không biết sao chỉ tin vào Thiếu Hoa. Mặc dù Như Băng luôn tự hỏi tại sao lại phải tin vào công tử.

Thiếu Hoa nhướng mày nói :

- Bởi vì trên võ lâm chỉ có mình Hoàng Thiếu Hoa là người đáng được tin.

Như Băng nắm lấy tay Thiếu Hoa :

- Như Băng hy vọng...

Thiếu Hoa cướp lời nàng :

- Như Băng sẽ không thất vọng.

Nàng miễn cưỡng gật đầu :

- Quách Tru tôn giá lẫn Thiên Tổng tôn giá sẽ thay cho Như Băng nhắm nháp sự thất vọng này.

Hết chương 31